

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.960 van 24 oktober 2011
in de zaak A. 197.047/IX-6872**

In zake: Remi ZEEUWS
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpsessesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van:

- “- het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen [...]
- alsook de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959 [...]
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 werd de schorsing bevolen van de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit, en werd de vordering tot schorsing voor het overige verworpen.

De verzoeker en de verwerende partij hebben elk een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker en de verwerende partij hebben elk een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van Philippe Dehaut heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (hierna: IWOIB).

3.3. Op 1 juli 2002 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 1998 houdende de benoeming van Philippe Dehaut tot

bestuurssecretaris bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met ingang van 1 mei 1998.

Bij arrest nr. 187.958 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State ook dit benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 39 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen, doordat het benoemingsbesluit uitsluitend in de Franse taal is opgesteld, terwijl het ook in de Nederlandse taal had moeten zijn opgesteld, wordt gegrond bevonden.

3.4. Op 24 januari 2008 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

3.5. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, antwoordt met een brief van 26 februari 2008:

“[...]

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is inderdaad nog niet overgegaan tot de vacantverklaring van de bovenvermelde betrekking waarvan de benoeming werd vernietigd en tot een herneming van de vernietigde beslissing, [omwille van] het feit dat de betrokken directie werd overgedragen naar het [Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel] en de bevorderingsprocedure derhalve niet meer kan overgedaan worden binnen het Ministerie.

[...]”

3.6. Op 3 maart 2008 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 willigt de Raad van State deze vordering in. Aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt een dwangsom opgelegd van 1.500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. De dwangsom zal worden verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop het arrest waarbij de dwangsom wordt opgelegd, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is betekend.

3.7. Op 19 december 2008 hervat de directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure die heeft geleid tot de vernietigde benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid.

Op 14 januari 2009 onderzoekt de directieraad opnieuw de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hij baseert zich daarvoor op de dossiers van de kandidaten zoals ze werden ingediend in 2001. Hij rangschikt Philippe Dehaut als eerste kandidaat, M.-H. Charles als tweede kandidaat en de verzoeker als derde kandidaat.

De verzoeker wordt daarvan met een brief van 24 februari 2009 in kennis gesteld.

3.8. Met een brief van 28 februari 2009 dient de verzoeker een bezwaarschrift in tegen de rangschikking van de kandidaten door de directieraad. Hij betoogt dat de directieraad geen rekening had mogen houden met de nieuwe benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 12 januari 2009, ook al werd aan dat besluit terugwerkende kracht verleend. Voorts laat hij gelden dat de directieraad niet antwoordt op zijn bezwaarschrift van 11 november 2001 en kritiek formuleert op zijn houding, terwijl dat in 2001 niet het geval was, zodat hij zich niet heeft kunnen aanpassen. Hij vraagt de “exacte feiten” waarop die kritiek is gesteund. Hij wijst er ook op dat hij sedert 2001 ervaring heeft opgedaan en inzicht heeft verworven in

administratieve procedures. Hij vermeldt een reeks opleidingen die hij heeft gevolgd. Hij stelt ten slotte dat het voor hem onduidelijk blijft welke criteria door de directieraad werden gebruikt bij het opstellen van de rangschikking en hij vraagt om door de directieraad te worden gehoord.

3.9. Met een brief van 1 maart 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij stelt dat hij “het blijven stilzitten zal [...] interpreteren als een weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”. Hij verwijst daarbij naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Met een brief van 7 april 2009 deelt de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan de verzoeker mee dat hij diens aanmaning overmaakt aan de bevoegde staatssecretaris.

3.10. Op 27 maart 2009 wordt de verzoeker door de directieraad gehoord. Na de opmerkingen en de bezwaren van de verzoeker te hebben onderzocht, besluit de directieraad met unanimitéit dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die een wijziging van de opgestelde rangschikking rechtvaardigen.

3.11. Volgens de verwerende partij is het dossier op 29 april 2009 aan de bevoegde staatssecretaris overgemaakt voor het nemen van een beslissing over de kwestieuze bevordering tot eerste attaché.

3.12. Op 13 juli 2009 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

Hij leidt die beslissingen af uit het stilzitten van de verwerende partij gedurende vier maanden vanaf zijn aanmaning van 1 maart 2009. De verzoeker vordert terzelfder tijd het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

Bij arrest nr. 197.684 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State deze vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom, omdat de aanmaning die de verzoeker op 1 maart 2009 naar de verwerende partij heeft gezonden, slechts in die zin kan worden begrepen dat de verwerende partij de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, op een zodanige wijze moet afsluiten dat ze resulteert in de benoeming van de verzoeker, terwijl uit niets blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn de verzoeker tot eerste attaché te benoemen.

Bij arrest nr. 208.193 van 19 oktober 2010 verwerpt de Raad van State ook het beroep tot nietigverklaring. De Raad stelt vast dat het beroep zijn voorwerp heeft verloren, nu de verwerende partij op 25 juni 2010 (zie hierna randnummer 3.15) een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.13. Op 23 november 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering opnieuw aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij verwijst andermaal naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Anders dan in zijn aanmaning van 1 maart 2009 vermeldt hij nu niet dat hij het stilzitten van de verwerende partij zal beschouwen als een weigering om hem te benoemen.

Aangezien de verwerende partij ook op deze aanmaning niet reageert, stelt de verzoeker op 2 april 2010 bij de Raad van State andermaal een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte

bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing verworpen, omdat de verwerende partij inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure, waardoor het voorwerp van de vordering is teloorgegaan.

Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast, nadat de verzoeker geen voortzetting van de rechtspleging heeft gevraagd.

3.14. Met een brief van 15 april 2010 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, andermaal aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Bij ontstentenis van enig antwoord stelt de verzoeker op 3 juni 2010 een vordering in tot het opleggen van een dwangsom.

Bij arrest nr. 207.321 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State ook deze vordering omdat de verwerende partij inmiddels een eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure en aldus, daargelaten of deze eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 haar verplicht.

3.15. Met een brief van 25 juni 2010 deelt de genoemde staatssecretaris aan de verzoeker mede:

“[...]

Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.

[...]”

De verzoeker onderkent in deze brief de eerste bestreden beslissing.

3.16. Met een brief van 25 februari 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, nogmaals aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

De genoemde staatssecretaris antwoordt met een brief van 24 maart 2011. Hij verwijst daarin naar zijn schrijven van 25 juni 2010 en voegt eraan toe dat het IWOIB uitvoering zal geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Op 5 april 2011 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB ten bedrage van

15.000 euro per dag dat dit instituut verder in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011 verwerpt de Raad van State deze vordering, omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de enige administratieve overheid is waarvoor uit het voormelde vernietigingsarrest verplichtingen voortvloeien, zodat de verzoeker niet ontvankelijk kan vorderen dat met het oog op de uitvoering van dit vernietigingsarrest een dwangsom wordt opgelegd aan het IWOIB.

3.17. Met een brief van 19 juni 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, “INNOVIRIS” -dat de nieuwe benaming zou zijn van het IWOIB- aan om uitvoering te geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Met een brief van 12 juli 2011 antwoordt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. De minister merkt voorts op dat alleen kandidaten die deel uitmaken van de personeelsformatie van Innoviris in aanmerking komen voor een betrekking van de rang A2 bij Innoviris en dat dit voor de verzoeker, die tot de personeelsformatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoort, niet het geval is.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. De verwerende partij vraagt om deze nota uit de debatten te weren.

Beoordeling

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Nadere precisering van de eerste bestreden beslissing

7. De verzoeker omschrijft het eerste voorwerp van zijn beroep als “het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen”.

De verzoeker bestrijdt aldus de beslissing die door de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, werd genomen op 25 juni 2010, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zonder gevolg afsluit.

VI. Verzoek tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep

8. Met een verzoekschrift van 25 augustus 2011 vraagt de verzoeker aan de Raad van State dat het voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring zou worden uitgebreid tot “de vervangende beslissing van 12 juli 2011 van minister Cerexhe, luidens dewelke hij de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit”.

9. In het arrest Muspratt, nr. 69.884 van 28 november 1997, heeft de Raad van State de voorwaarden waaronder het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring tijdens de procedure kan worden uitgebreid, als volgt omschreven:

“Overwegende dat het onderwerp van een beroep tot nietigverklaring kan worden uitgebreid, zelfs ambtshalve, tot de handelingen die er het logische en noodzakelijke gevolg van zijn, zoals de definitieve benoemingen die volgen op toelatingen tot de proeftijd; dat op een bestreden besluit steunende nagekomen handelingen die niet het logische en noodzakelijke gevolg van dat besluit zijn, eveneens nietig kunnen worden verklaard, in welk geval de rechtszekerheid vereist dat ze aangevochten worden binnen de termijn die gesteld is om een beroep tot nietigverklaring in te stellen, hetzij met een verzoekschrift tot nietigverklaring, hetzij met een processtuk dat regelmatig is ingediend binnen die termijn;” (vertaling)

De Raad van State ziet geen reden om in de voorliggende zaak anders te oordelen.

De beslissing van 12 juli 2011 van de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, waartoe de verzoeker het voorliggende beroep tot nietigverklaring wenst uitgebreid te zien, stelt dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. Deze beslissing die uitgaat van een andere administratieve overheid dan de beslissingen die met het voorliggende

beroep worden bestreden, is geenszins een “logisch en noodzakelijk gevolg” van de laatstgenoemde beslissingen, noch vindt ze in die beslissingen haar grondslag. Ze is integendeel het resultaat van een op zich staande beoordeling van de functioneel bevoegde minister.

De vraag van de verzoeker tot uitbreiding van het voorwerp van het voorliggende beroep wordt dan ook niet ingewilligd.

VII. Aanduiding van de verwerende partij

10. De verzoeker stelt dat uit de memorie van antwoord blijkt dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest meent niet langer bevoegd te zijn voor de uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State. Hij leidt daaruit af dat het IWOIB als rechtsopvolger van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest moet worden aangeduid als verwerende partij.

11. De verzoeker kan hierin evenwel niet worden bijgevalen. De bestreden beslissingen zijn alle genomen door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Uit niets -ook niet uit de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel- blijkt dat het IWOIB te dezen als rechtsopvolger van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zou dienen op te treden.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt dan ook als verwerende partij en als enige verwerende partij in deze zaak behouden.

VIII. Verzoek tot samenvoeging met de zaak A. 197.443/IX-6913

12. De verwerende partij merkt in haar laatste memorie op dat de verzoeker op 15 augustus 2010 (lees: 16 augustus 2010) een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing heeft ingediend met wezenlijk hetzelfde voorwerp als het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring. Die

zaak heeft als rolnummer A. 197.443/IX-6913. De verwerende partij stelt dat zij het aangewezen acht dat de beide desbetreffende zaken worden samengevoegd om ze met één uitspraak af te doen.

13. Bij arrest nr. 211.530 van 24 februari 2011 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing in de zaak A. 197.443/IX-6913 deels verworpen, deels de debatten heropend in afwachting dat uitspraak is gedaan over het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring.

Er is dan ook geen aanleiding om de voormelde zaak met de thans voorliggende zaak samen te voegen.

IX. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

14. De verwerende partij werpt vooreerst als exceptie op dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen “de brief van 25 juni 2010”, die volgens haar niet meer is dan de mededeling van de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om nog een beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid. Deze onbevoegdheid vloeit, aldus de verwerende partij, voort uit de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel. De loutere mededeling van deze onbevoegdheid is in beginsel geen voor vernietiging vatbare beslissing. Het zou slechts anders zijn indien in die mededeling een beslissing vervat zou zijn, maar dit is volgens de verwerende partij te dezen niet het geval.

De verwerende partij werpt voorts op dat de verzoeker, gelet op de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om nog te beslissen, geen belang heeft bij zijn beroep, nu zij met haar brief van 25 juni 2010 gedaan heeft wat nog in haar macht lag om rechtsherstel te verlenen na het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State en het IWOIB als haar rechtsopvolger thans bevoegd is voor de uitvoering van dit arrest.

15. De verzoeker repliceert dat hij er “uiteraard” belang bij heeft dat het rechtsherstel dat geboden wordt na een vernietigingsarrest wettig is en dat te dezen “het geijkte middel daarvoor is, de beslissing, de brief van 25 juni 2010, te onderwerpen aan het wettigheidstoezicht van [de Raad van State]”.

Beoordeling

16. De verzoeker omschrijft het eerste voorwerp van zijn beroep als “het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen”.

Zoals hiervóór onder randnummer 7 werd vastgesteld, bestrijdt de verzoeker aldus de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, waarbij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zonder gevolg afsluit.

Deze beslissing die definitief een einde stelt aan de voormelde benoemingsprocedure zonder dat tot benoeming wordt overgegaan, is vanzelfsprekend een grievende beslissing voor een kandidaat bij deze benoemingsprocedure, zoals de verzoeker, die daardoor een kans op een benoeming als eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ziet teloorgaan. Een dergelijke beslissing is een

voor vernietiging vatbare beslissing. De omstandigheid dat deze beslissing gesteund is op de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om nog tot een benoeming over te gaan, verandert niets daaraan.

De eerst opgeworpen exceptie is niet gegrond.

17. De tweede opgeworpen exceptie leidt uit de beweerde onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om alsnog tot benoeming over te gaan, af dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste belang bij zijn beroep beschikt.

Aangezien de verzoeker in de door hem aangevoerde middelen de wettigheid betwist van het enige motief van de eerste bestreden beslissing betreffende de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om na het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 alsnog een beslissing te nemen over de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid, hangt deze exceptie samen met de grond van de zaak.

B. Ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

18. De verwerende partij werpt als exceptie op dat de twee impliciete weigeringsbeslissingen die de verzoeker meent te ontwaren in de brief van de staatssecretaris van 25 juni 2010, niet bestaan. Zij stelt dat zij niet verplicht is om tot benoeming over te gaan, zodat uit haar stilzitten geen impliciete beslissing kan worden afgeleid om de verzoeker niet te benoemen als eerste attaché, expert van hoog niveau, noch een stilzwijgende beslissing tot afwijzing van de kandidatuur van de verzoeker. Volgens de verwerende partij moet het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing

dan ook worden afgewezen om dezelfde redenen als aangenomen in het arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 van de Raad van State over verzoekers vordering tot schorsing.

Beoordeling

19. De tweede bestreden beslissing betreft “de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959”.

Zoals de Raad van State heeft overwogen in zijn arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 over verzoekers vordering tot het opleggen van een dwangsom wegens de niet-uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006, heeft de bevoegde overheid na een vernietigingsarrest en ter verwezenlijking van het rechtsherstel de mogelijkheid, niet alleen om de procedure te hernemen vanaf het ogenblik waarop de door de Raad van State vastgestelde onregelmatigheid zich heeft voorgedaan, maar ook, althans indien zij daarvoor wettige redenen heeft, om de benoemingsprocedure van meet af aan te hernemen of zelfs ervan af te zien.

Te dezen heeft de verwerende partij klaarblijkelijk geoordeeld dat er reden is om van de benoemingsprocedure af te zien. Daargelaten of de aangevoerde reden daartoe wettig is, moet hoe dan ook worden besloten dat dit oordeel van de verwerende partij, dat zijn neerslag heeft gevonden in de eerste bestreden beslissing, niet tevens de weigering inhoudt om uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State. Integendeel heeft de verwerende partij aldus gehandeld volgens één van de voormelde mogelijke wijzen waarop het rechtsherstel na het voormelde vernietigingsarrest gestalte kan krijgen.

De weigeringsbeslissing die het tweede voorwerp van het voorliggende beroep uitmaakt, bestaat derhalve niet.

De exceptie is gegrond.

20. De derde bestreden beslissing is de impliciete weigering om de verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.

Een dergelijke beslissing kan in beginsel slechts ontvankelijk met een beroep tot nietigverklaring worden bestreden indien het bestuur verplicht is te beschikken in de zin zoals aangegeven door de verzoeker.

Te dezen blijkt evenwel uit niets dat de verwerende partij verplicht is om de verzoeker te benoemen tot eerste attaché, expert van hoog niveau. Het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State impliceert voor de verwerende partij geen dergelijke verplichting. Dit arrest heeft slechts vastgesteld dat uit de notulen van de directieraad niet blijkt dat er een deugdelijke vergelijking is gemaakt van de titels en verdiensten van de kandidaten, noch waarom de overheid van oordeel was dat de verzoeker minder geschikt was dan Philippe Dehaut. Het rechtsherstel waartoe dit arrest de verwerende partij verplicht, bestaat er niet noodzakelijk in dat zij de verzoeker benoemt, maar wel dat zij, indien de benoemingsprocedure wordt hernomen, een nieuwe vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten maakt. Het resultaat daarvan ligt vooraf niet vast, aangezien er naast de verzoeker en Philippe Dehaut nog andere kandidaten zijn.

Ook de weigeringsbeslissing die het derde voorwerp van het voorliggende beroep uitmaakt, bestaat derhalve niet.

De exceptie is gegrond.

21. Het voorliggende beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

X. Onderzoek van het vierde middel

Standpunt van de partijen en het arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 over de vordering tot schorsing

22. De verzoeker betoogt in een vierde middel dat ingevolge het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State de te begeven betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid opnieuw vacant is geworden. De omstandigheid dat de genoemde directie thans niet meer bestaat, zou tot gevolg kunnen hebben dat het opnieuw vacant worden van de voormelde betrekking buiten de bestaande personeelsformatie gebeurt. Dit neemt echter niet weg dat de vacante betrekking bestaat en dat de verzoeker ingevolge het voormelde vernietigingsarrest aanspraak kan maken op een nieuwe beoordeling van zijn kandidaatstelling voor een benoeming in die betrekking. De opheffing van de directie Onderzoek en Innovatie en de overdracht van de taken van deze directie aan het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel kan er desgevallend toe leiden dat, nadat een nieuw benoemingsbesluit is genomen, de benoemde kandidaat opnieuw of op zijn beurt ambtshalve naar het voornoemde instituut moet worden overgeplaatst, maar dit staat een herneming van de aangevatte bevorderingsprocedure bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet in de weg. Nu de vernietiging gesteund is op het ontoereikend gemotiveerde advies van de directieraad en de gebrekkige vergelijking van verzoekers titels en verdiensten met deze van Philippe Dehaut, moet de bevorderingsprocedure worden hernomen vanaf het onderzoek van de kandidaturen door de directieraad.

De verzoeker besluit uit dit betoog dat de verwerende partij “geen in rechte aanvaardbare redenen aangeeft om niet over te gaan tot het nemen van een nieuwe beslissing”.

De verzoeker voert voorts aan dat het arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 reeds uitspraak heeft gedaan over het in de eerste bestreden beslissing aangevoerde motief en dat deze beslissing bijgevolg het gezag van gewijsde van het voormelde arrest op grove wijze schendt.

23. Het arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 van de Raad van State over verzoekers vordering tot schorsing heeft het middel op grond van de volgende overwegingen ernstig bevonden:

“9. De verzoeker lijkt in het middel vooreerst de deugdelijkheid van het motief van de eerste bestreden beslissing te betwisten. Aldus voert hij op het eerste gezicht de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Voorts lijkt de verzoeker daaraan de schending van het gezag van gewijsde van het dwangsomarrest nr. 187.959 van 17 november 2008 te verbinden, omdat dit arrest volgens hem reeds tot de onaanvaardbaarheid van het bedoelde motief heeft besloten.

10. In zijn brief van 25 juni 2010 aan de verzoeker deelt de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, mede dat de bevoegdheden van de directie Onderzoek en Innovatie en de personeelsleden van deze directie ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel werden overgeheveld naar het genoemde instituut. Hij besluit daaruit dat de te begeven betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, gesitueerd is bij het genoemde instituut en dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet meer bevoegd is om over te gaan tot benoeming in die betrekking. De staatssecretaris stelt dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure aldus afsluit en uitvoering geeft aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

De eerste bestreden beslissing is dienvolgens wezenlijk gesteund op het motief dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet meer bevoegd is om na het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 1996 nog tot bevordering in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, over te gaan omdat de te begeven betrekking gesitueerd is bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel.

11. De genoemde staatssecretaris heeft in wezen hetzelfde motief aangevoerd in zijn antwoord van 26 februari 2008 op de aanmaning van de verzoeker van 24 januari 2008 met het oog op het opleggen van een dwangsom wegens de niet-uitvoering van het genoemde vernietigingsarrest.

De Raad van State heeft daarover in zijn arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 het volgende overwogen:

‘De omstandigheid dat de vroegere Directie Onderzoek en Innovatie bij het Bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels

Hoofdstedelijk Gewest thans niet meer bestaat, zou tot gevolg kunnen hebben dat het opnieuw vacant worden van de voormelde betrekking buiten de bestaande personeelsformatie gebeurt. Dit neemt echter niet weg dat de vacante betrekking bestaat en dat de verzoeker ingevolge het voormelde vernietigingsarrest aanspraak kan maken op een nieuwe beoordeling van zijn kandidaatstelling voor een benoeming in die betrekking. De opheffing van de Directie Onderzoek en Innovatie en de overdracht van de taken van deze directie aan het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel kan er desgevallend toe leiden dat, nadat een nieuw benoemingsbesluit is genomen, de benoemde kandidaat opnieuw of op zijn beurt ambtshalve naar het voornoemde instituut moet worden overgeplaatst, maar dit staat een herneming van de aangevatte bevorderingsprocedure bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet in de weg.

Het motief van de verwerende partij waarmee zij in haar brief van 26 februari 2008 aan de verzoeker haar stilzitten na het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State verantwoordt, gaat dus niet op.'

De Raad van State besluit vervolgens in het genoemde arrest, mede op grond van deze overwegingen, tot het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat het motief van de overheveling van de directie Onderzoek en Innovatie en van haar personeelsleden naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel het toenmalige stilzitten van de verwerende partij niet kon verantwoorden.

De Raad van State bevestigt de voormelde overwegingen voor de voorliggende zaak en oordeelt dat om de redenen weergegeven in deze overwegingen het desbetreffende motief óók niet de beslissing om de bevorderingsprocedure van eerste attaché zonder gevolg af te sluiten, kan verantwoorden.

Daargelaten of de eerste bestreden beslissing door het aanhouden van het desbetreffende motief het gezag van gewijsde van het arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 schendt, lijkt alleszins te moeten worden besloten dat deze beslissing een deugdelijke materiële grondslag mist."

24. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord vooreerst op dat in het middel elke verwijzing naar een geschonden geachte rechtsregel of rechtsprincipe ontbreekt en dat zeker niet wordt aangetoond hoe een dergelijke regel of principe geschonden zou zijn. Zij besluit daaruit tot de onontvankelijkheid van het middel.

Voorts laat zij gelden dat de rechtsgrond van haar onbevoegdheid gelegen is in de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting

van het Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel en dat deze rechtsgrond uitdrukkelijk vermeld is in de brief van de staatssecretaris van 25 juni 2010. Zij stelt dat het standpunt van de Raad van State in het arrest over de vordering tot schorsing leidt tot “de onwettige situatie dat een onbevoegde overheid een benoemingsprocedure toch verder kan zetten”.

Volgens de verwerende partij gaat het arrest over de vordering tot schorsing bovendien in tegen de arresten nrs. 207.320 en 207.321 van 13 september 2010, waarin de Raad van State oordeelde dat de verwerende partij met de brief van 25 juni 2010 een eindbeslissing had genomen met betrekking tot de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, alsook tegen het arrest nr. 206.427 van 6 juli 2010 waarin de Raad van State over een gelijkaardige zaak die door dezelfde verzoeker was ingeleid, in dezelfde zin oordeelde.

De verwerende partij valt ten slotte het standpunt van de auditeur-verslaggever in de schorsingsprocedure bij dat “de motieven [van het dwangsomarrest nr. 187.959 van 17 november 2008] inzake de mogelijkheid tot ambtshalve overplaatsing naar het IWOIB [...] slechts overtollig [zijn] en dus niet bekleed met gezag van gewijsde”. Zij besluit daaruit dat “niet [kan] worden gesteld dat de brief van 25 juni 2010 een schending van het gezag van gewijsde inhoudt van het dwangsomarrest nr. 187.959”.

25. In haar laatste memorie laat de verwerende partij nog gelden dat het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State niet ertoe kan leiden dat zij verplicht wordt een benoemingsprocedure te hernemen voor een functie die op basis van de geldende regelgeving niet meer bij haar gesitueerd is en waarvoor zij niet meer bevoegd is. Zij benadrukt dat moeilijk kan worden ingezien dat zij de kwestieuze betrekking, die niet meer bij haar bestaat, zelf zou kunnen invullen, terwijl het niet zeker is dat de verkozen kandidaat zal kunnen worden overgeplaatst naar het IWOIB.

Beoordeling

26. Uit de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat de verzoeker de wettigheid van het motief van de eerste bestreden beslissing betwist, doordat het ingaat tegen hetgeen de Raad van State reeds in zijn arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 over de vordering tot het opleggen van een dwangsom daarover heeft overwogen. Het middel voert aldus voldoende duidelijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht en tevens van het gezag van gewijsde van het voormelde arrest.

Het middel is dan ook ontvankelijk.

27. De verwerende partij kan niet worden bijgevalen in haar kritiek dat het standpunt van het arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 van de Raad van State over verzoekers vordering tot schorsing volgens hetwelk de opheffing van de directie Onderzoek en Innovatie en de overdracht van de taken van deze directie aan het IWOIB een herneming van de aangevatte benoemingsprocedure bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet in de weg staat, leidt tot de onwettige situatie dat zij een benoemingsprocedure voort moet zetten waarvoor zij niet meer bevoegd is.

De benoemingsprocedure die heeft geleid tot het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State werd opgestart en gevoerd door de verwerende partij. Nadat de Raad van State met het voormelde arrest het resultaat van deze benoemingsprocedure, namelijk de benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en diens overheveling naar het IWOIB heeft vernietigd, behoort het aan de verwerende partij om een beslissing te nemen over het rechtsherstel. De enkele omstandigheid dat, overigens reeds voordat het vernietigingsarrest werd uitgesproken, bij ordonnantie van 26 juni 2003 het IWOIB werd opgericht, verandert niets hieraan en staat als

zodanig ook niet in de weg aan de bevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om alsnog, rekening houdend met de vernietigingsgrond die tot het voormelde vernietigingsarrest heeft geleid, een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure. De genoemde ordonnantie bepaalt immers niet dat het IWOIB de rechtsoptvolger is van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waardoor de verplichtingen die voor de verwerende partij voortvloeien uit het voormelde vernietigingsarrest voortaan het IWOIB zouden toebehoren en deze instelling zou moeten instaan voor het rechtsherstel. Bovendien zou een eventueel door de verwerende partij nieuw benoemde kandidaat met toepassing van artikel 11, eerste lid, van de genoemde ordonnantie van rechtswege worden overgeplaatst naar het IWOIB teneinde aldaar een plaats in de personeelsformatie in te nemen.

Voorzeker kunnen er eventueel redenen zijn die een deugdelijke grondslag verlenen aan een beslissing van de verwerende partij om van een benoeming af te zien, maar de afwezigheid van bevoegdheid om dienaangaande te beslissen, zoals aangevoerd in de eerste bestreden beslissing, is zoals hiervóór aangegeven geen dergelijke reden.

28. In haar laatste memorie laat de verwerende partij uitschijnen dat niet zeker is dat een “verkozen” kandidaat zal kunnen worden overgeplaatst naar het IWOIB. Zij lijkt daarmee te doelen op de omstandigheid dat bij het IWOIB géén nood meer bestaat aan een eerste attaché, expert van hoog niveau. Dit wordt bevestigd door de brief van 12 juli 2011 van de minister die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek aan de verzoeker. Aangenomen dat een afdoend gemotiveerd en gestaafd teloorgaan van de nood aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, die initieel aan de basis lag van de vacantverklaring van de kwestieuze betrekking, een deugdelijke reden zou kunnen zijn voor een beslissing tot beëindiging van de aangevatte benoemingsprocedure, blijkt te dezen dat niet een dergelijke reden, maar wel een ongegronde onbevoegdverklaring aan de grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing.

29. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, gaat de Raad van State met het voorgaande standpunt geenszins in tegen hetgeen hij eerder heeft gewezen in de arresten nrs. 207.320 en 207.321 van 13 september 2010. In deze arresten werd inderdaad geoordeeld dat de verwerende partij met de brief van 25 juni 2010 een “eindbeslissing” had genomen over de aangevatte benoemingsprocedure, maar werd de wettigheid van deze beslissing evenwel geheel buiten beschouwing gelaten omdat ze buiten het geding viel. Op dezelfde wijze werd geoordeeld in het arrest nr. 206.427 van 6 juli 2010 over een overeenkomstige zaak die door dezelfde verzoeker was ingeleid.

30. Uit wat voorafgaat volgt dat de redengeving die de Raad van State in het arrest over verzoekers vordering tot schorsing toeliet te besluiten dat het vierde middel in de aangegeven mate ernstig was, thans ook het besluit verantwoordt dat dit middel in diezelfde mate gegrond is.

Van de weeromstuit is de tweede opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (zie hiervóór randnummers 14 en 17) niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 oktober 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche